

[Justitsministeren.]

Samleje. Det er overhovedet ikke et privat Erstatningsforhold mellem Manden og Kvinden, der her er Tale om. Nej, det er et Mellemværende, som baade Barn og Samfund og det offentlige er dybt interesseret i, og man kommer ikke i Strid med nogen almindelig Retsgrundsætning, med nogen Erstatningsregel, fordi det paalægges de Mænd, der har haft Samleje med Moderen paa Avlingstidspunktet, hver for sig at betale det Bidrag, som det offentlige anser for passende, heller ikke selv om noget af Bidragene maatte komme til at gaa til andre Formaal end netop dette enkelte Barns Underhold.

Det var dog navnlig med Hensyn til Arveretten, at det ærede Medlem mente, jeg havde deduceret rent logisk ud fra et Princip uden Hensyn til de reale Grunde. Der burde efter hans Mening sondres mellem Børnene, og han er, saa vidt jeg forstod ham, tilbøjelig til at gaa med til Arveret for Forlovelsesbørn og for Børn af Mand og Kvinde, der samlever, i hvert Fald, naar Folk troede, at de var gift. Det bliver vist en mærkelig Arveret, vi faar ud af det. Det sidste Forbehold viser nemlig med al ønskelig Tydelighed, hvor vanskeligt det er at komme ind paa den Art Sondringer. En Regel, der gør Barnets Arveret afhængig af, om Folk var mer eller mindre vidende om, at deres Forældre ikke var gift med hinanden, vilde i Praxis komme til at se mærkelig ud.

Tanken om, at der med Hensyn til Arveretten maa sondres mellem de forskellige Grupper af Børn født uden for Ægteskab, har for øvrigt været fremme i Folketingsudvalget, hvad jeg nævnte før over for den ærede konservative Ordfører, og vistnok foranlediget fra konservativ Side i Folketinget. Jeg har ogsaa alvorlig overvejet Spørgsmaalet, bl. a. under adskillige Samtaler med Konservative i Folketinget. Naar jeg ikke er gaaet med dertil, skyldes det væsentlig, at jeg anser det for absolut stridende mod disse Børns Tarv at indføre flere Sondringer, end de faktiske Forhold i Livet eller, skal vi sige, de reale Grunde tvinger os til. Vi maa derfor tage alle disse Klasser under eet og samle de Argumenter, der taler for eller imod Arveret for Børn uden for Ægteskab i det hele, og saa træffe en Afgørelse paa Grundlag af disse Argumenters samlede Vægt.

Mit Udgangspunkt er da her, at Børn uden for Ægteskab har et naturligt Krav paa samme Retsstilling som Ægtebørn, medmindre afgørende Grunde taler herimod. Man kan dog ogsaa anføre Grunde,

der positivt taler for Arveret. Selve den Arv, de faar, er jo dog et økonomisk Gode for dem. Men vigtigere end det økonomiske er den rent moralske eller følelsesmæssige Side af Sagen. Disse uheldigt stillede Børn skal vide, at deres Fader ikke har Lov til at betragte dem som ham uvedkommende Personer, som han blot skal betale et vist Beløb til om Aaret og saa i øvrigt kan blæse et Stykke. De skal vide, at de over for ham har Rettigheder, lige saa vel som hans Ægtebørn har det, og han skal vide det. Den Bitterhed, der kan opstaa i det uden for Ægteskab fødte Barns Sind, naar dets ægtefødte Halvsøskende deler Arven efter den Fader, som de alle er lige blodsbeslægtede med, bør efter min Mening undgaas. Den juridiske Ligestilling har en følelsesmæssig Værdi for Barnet selv og en moralsk Værdi for Samfundet, og den vil, takket være det sidste, forhaabentlig ogsaa medføre, at Folk i Almindelighed i stigende Grad vil se paa disse Børn som Mennesker af samme Art og samme Værdi som de ægtefødte.

Men disse afgørende Betragtninger var tilsyneladende ganske fremmede for Oppositionens ærede Ordførere, der kun kunde faa Øje paa Ægtebørnenes Rettigheder. Som en Grund, der taler imod Arveretten, anfører det ærede 13de tingvalgte Medlem altsaa navnlig Hensynet til Hustruen og Ægtebørnene. Det er naturligvis rigtigt, at Arveretten for Mandens Børn uden for Ægteskab i nogen Grad vil gaa ud over Hustruen og Ægtebørnene, men lad os nu prøve at sondre mellem de forskellige Tilfælde i Overensstemmelse med det ærede Medlem. Sondring mellem „Forlovelsesbørn“, Samleveres Børn og Børn af mere løse Forbindelser har her mindre Interesse. Ulempen vil blive nogenlunde ens i alle disse Tilfælde. Hvad der har større Interesse, er Sondring mellem Børn født før Indgaaelsen af Ægteskab og Børn født under Faderens Ægteskab, altsaa med Krænkelser af dette. Thi naar en Mand eller Kvinde indgaar Ægteskab, skal de hver for sig afgive Erklæring om, hvorvidt de har Børn uden for Ægteskab. Det er ikke foreskrevet, at Parterne skal gøres bekendt med hinandens Erklæringer, men Kvinden kan dog kræve at blive gjort bekendt med Mandens Erklæring, og hun faar i alle Tilfælde gennem den Erklæring, hun selv skal afgive, en Opfordring til at undersøge Spørgsmaalet for Mandens Vedkommende. Normalt ved hun altsaa eller kan faa at vide, hvad hun gaar ind til. Derfor vejer Hensynet til hende ikke tungt, og der er